

3. Закон України «Про Регламент Верховної Ради України»: за станом на 1 листоп. 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1861-17>

4. Климович О. Етика парламентарів, або що робити, щоб законослухняність не втратила сенс / О. Климович // Парламент. – К., 2011. – № 3. – С. 51-62.

Діска Л.Р.

студентка,

Національний авіаційний університет

ЩО ТАКЕ ДЕМОКРАТІЯ В ЕПОХУ ІНТЕРНЕТ

Вплив Інтернету на політику в 21-м столітті, здається, беззаперечний. Його роль в сучасному суспільстві можна порівняти з впливом радіо і телебачення в 1930-х і 1960-х роках. Зі зміною соціальних взаємодій і засобів комунікації, політичні зрушення також неминучі. Соціальні та цифрові медіа і веб-революції демонструють, що Інтернет відіграє велику роль в державному управлінні й тим самим змінює саму політику.

В розвинених країнах світу, більше не питання, чи впливає інтернет на політику, але, скоріше, як, чому і з якими наслідками цей процес перетікає. За допомогою стрімких темпів поширення Інтернету в багатьох країнах формується абсолютно нове, до нині невідоме середовище сповнене напруженістю, парадоксами і протиріччям. Людство поступово трансформує традиційну модель держави та суспільства на таку, що відповідає сьогоденню та всім його безперервним змінам. Що це за модель та якою вона має постати, остаточної відповіді на це питання досі не має.

Політика в цій моделі проглядається через призму впливу нових комунікаційних технологій на політичні партії та вибори, груп тиску, суспільних рухів місцевої демократії, державної бюрократії, і глобального управління. Дана призма дозволяє ефективніше аналізувати постійні спірні проблеми політики, в тому числі цифрового розриву; управління самого Інтернету; напруженості у відносинах між наглядом, конфіденційністю та безпекою.

Представники влади завжди використовували ЗМІ як дієвий інструмент інформування, переконування та маніпулювання громадською думкою. Саме тому низка політичних аналітиків сходяться на думці, що Джон Ф. Кеннеді виграв вибори у в 1960 за допомогою переможної стратегії на користь телебачення. Таким же чином, Барак Обама використав можливості мережі Інтернет, щоб виграти президентські вибори 2008 року, налагодивши діалог зі своїми потенційними виборцями через соціальні мережі Facebook і Twitter та відео-канал YouTube. Та як наслідок, набув звання першого «Інтернет-президента», що активно ділиться новинами та регулярно відповідає на питання, що цікавлять його послідовників в соціальних мережах.

Не дивлячись на існування позитивного досвіду використання інструментів Інтернет, лише невеликий відсоток міжнародних суб'єктів користується ним на практиці в реальному житті прийняття та імплементації рішень. Так, живучи в 21 столітті громадяни своїх країн намагаються

взаємодіяти з тими установами, що були створеними ще в 19 столітті. До того ж, це все відбувається на основі інформаційних технологій 15 століття. Очевидно, що система застаріла оскільки була розроблена для інформаційних технологій, яким вже більше 500 років. Ця система передбачала, що одиниці щоденно приймають рішення від імені багатьох людей. Більш того, плата за участь в такій системі є дуже високою. Учаснику політичних відносин потрібно мати капітал та вплив, або присвятити все життя політиці пройшовши всю ієрархію від члена партії до органу прийняття рішень. І останнє, але не менш важливе, мова системи надзвичайно зашифрована, оскільки створена юристами для спеціалістів схожого ремесла і не зрозуміла звичайному громадянину. Отож, це система, в якій населення обирає органи влади, але абсолютно не приймає участь в прийнятті рішень цими органами влади. Сьогодні, коли новітні інформаційні технології дають змогу приєднатися до будь-якого обговорення на світовому рівні, інформаційні бар'єри знижуються, і народ, як ніколи раніше, може висловлювати свої бажання та тривоги. Зазначена політична система не змінювалася за останні 200 років, і історично склалося, що вона єдина та універсальна в своїй природі, що може задовільнити всі виклики та потреби держави та її мешканців. Отож, і справді не дивно, що така система може мати тільки два варіанти кінцевого етапу: пасиву або активу.

Перший варіант відбувається за умов незадіяності громадян у політичному житті країни через відсутність бажання брати участь та бути залученим на будь-якому рівні. Існує гіпотеза, що громадяни – пасивні від природи і постійно уникають зобов'язань. В даному випадку система не здатна, ані представити себе, ані забезпечити діалогу з громадянами, тому останні в свою чергу звикають представляти себе самі. Тут і має місце другий варіант- актив, де громадяни мають доступ до виборчих скриньок і прагнуть бути почутими. Для цього варіанту необхідно володіти такими знаннями, що зрушать політичну діяльність від агітації до дії.

Молоде покоління все краще вміє використовувати мережі та технології для організації протестів, що успішно формують порядок денний, відмінюють край шкідливі закони, і навіть скидають авторитарні уряди. І це та сила, якою наділив Інтернет громадян. Проте, не зважаючи на це, достатньою мірою не вдалося використати ці самі мережі та технології, щоб успішно скоординувати для наочних змін альтернативу, знайти консенсус та створити об'єднання, які потрібні для її втілення. Ризик полягає в тому, що тим самим будуть створенні величезні пропуски в розподілі влади, які дуже швидко заповняться де-факто владою, наприклад, військовими чи високо мотивованими та вже організованими групами, які загалом засновані на крайнощах [1].

Як говорив відомий філософ Маршал МакЛуган «Політики розв'язують сьогоднішні проблеми вчорашніми засобами». Тому питання, що потребує свого дослідження полягає у наступному: чи зможуть люди спробувати піти іншим шляхом і розв'язати сьогоднішні проблеми засобами, які дають нам інновації сьогоднішнього дня. Одним із вдалих прикладів втілення даного принципу в життя є програма «DemocracyOS» розроблена аргентинськими науковцями, щоб створює місток між громадянами та обраними ними представниками, щоб перші могли брати участь у політичному житті, не відриваючись від повсякденного життя.

Цей веб-додаток надає можливість ознайомитись з проектами, які виносяться на розгляд Конгресу, їх відразу перекладають та пояснюють звичайною мовою. Оскільки соціальні зміни приходять не завдяки розширенню наших знань, а завдяки їх застосуванню, то кращий доступ це здорове і стабільне громадське обговорення, яке має бути однією з її основних цінностей. Тож, DemocasyOS націлена саме на те, щоб знайти консенсус та належний шлях для голосування так, як би громадянин хотіли, щоб проголосував обраний ним представник. Але в процесі користування програмою, стало очевидним, що технологія сама по собі не рішення. Політичні партії Аргентини, яким було запропоновано скористатися новою технологією не розділили ідею просування політичних рішень через цей веб-додаток. Вихідом з даної ситуації стало створення власної партії розробниками DemocasyOS, з метою голосування по кожному законопроект Конгресу так, як вирішать безпосередньо громадяни в онлайн-платформі. Таким чином, це була перша спроба, коли партія ухвалювала рішення разом з тими, на кого ці рішення мали прямий вплив. Це був дуже сміливий крок для партії, що існувала всього два місяці в місті Буенос-Айрес. Не дивлячись на той факт, що місце в Конгресі вони не здобули, програма привернула до себе увагу і цього було достатньо щоб організатори стали учасниками обговорення декількох законопроектів.

Досвід цього проекту дав зрозуміле уявлення того, що політичну систему не можна змінити радикально, а лише модернізувати засобами, які дає нам сьогодні Інтернет і нарешті привести нашу демократію в 21 століття. Інтернет приніс більшу прозорість в політику, так як інформацію в мережі важче приховати чи придушити її спільне використання. Отже, політики повинні бути дуже обережні при використанні Інтернету як інструменту спілкування. Потужність Інтернету зростає, коли справа доходить до залучення уваги до питань соціальної значущості в глобалізованому світі. Люди в Єгипті, Тунісі та Лівії змогли мобілізуватися і повалити диктаторські режими завдяки новітнім комунікаціям. Досягнення такого рівня змін без Інтернету потребувало б десятиліття. Інтернет стає одним з найбільших колективних інструментів по вирішенню проблем у світовій історії та докорінному зміні існуючої політичної системи.

Наразі першочерговими кроками для становлення нової демократії є:

- створення ефективного механізму краудсорсингу для перевірки на достовірність поширюваної інформації та винагородження людей за участь в цьому процесі;
- переосмислення сучасної мережевої екосистеми та створення інших умов користування задля забезпечення основних засад демократичних відносин серед учасників системи (Адже велика частина Інтернету підкорена менш благородним аспектами людської поведінки);
- використання значення Інтернету і соціальних медіа для боротьби за соціальну справедливість, демократію і права людини в світі.

Список використаних джерел:

1. https://www.ted.com/speakers/pia_mancini
2. Andrew Chadwick «Internet Politics: States, Citizens, and New Communication Technologies».

3. Digital Disconnect: How Capitalism is Turning the Internet Against Democracy Hardcover – March 5, 2013 by Robert W. McChesney.

4. The Internet, Democracy and Democratization (Democratization Studies) 1st Edition by Peter Ferdinand.

Колісніченко Р.М.

кандидат політичних наук, доцент, директор,

Кіровоградський інститут Приватного акціонерного товариства

«Вищий навчальний заклад «Міжрегіональна Академія управління персоналом»

ГЕНДЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ ГЛОБАЛІСТИЧНОЇ СВІДОМОСТІ У МІСТІ КРОПИВНИЦЬКОМУ

Глобалістична свідомість є специфічною формою суспільної свідомості, що являє собою ступінь інтересу до глобальних проблем людства, рівень знань, уявлень, оцінок стосовно значення, змісту, особливостей світових проблем, суспільної діяльності, яка здійснюється з метою їхнього розв'язання, усвідомлення оптимальних способів подолання глобальних проблем сучасності, необхідності участі у їх вирішенні, суб'єктивної готовності до такої участі, а також рівень розвитку глобалістичної самосвідомості [2].

Визначення стратегічних підходів до розвитку глобалістичної свідомості населення має відбуватися із врахуванням гендерних, вікових та освітніх особливостей сучасних поглядів суспільства відносно глобальних проблем. Гендерні відмінності політичної культури, політичної свідомості українського суспільства вивчалися В. Бабкіним, В. Бебиком, М. Головатим, В. Горбатенком, іншими дослідниками [1; 3]. Втім, відповідні ознаки глобалістичної свідомості українців залишаються недостатньо проаналізованими.

З метою вивчення особливостей глобалістичної свідомості населення автором 5-6 листопада 2016 р. було організовано соціологічне опитування мешканців м. Кропивницького, в межах якого опитано 320 респондентів (теоретична похибка не перевищує 0,6%). За результатами дослідження встановлено, що чоловіки, порівняно з жінками, рідше вважають неважливими переважну більшість поставлених їм воєнно-політичних, соціально-економічних і гуманітарних запитань, за виключенням питань охорони здоров'я та демографічної політики, демонструють вищий рівень володіння знаннями відносно класифікацій країн світу. Респонденти чоловічої статі більш позитивно ставляться до глобального формування соціально орієнтованої ринкової економіки, збільшення обсягів міжнародної допомоги бідним країнам, активного скасування розвиненими державами зовнішніх боргів цих країн, перегляду угод, укладених ними з транснаціональними корпораціями, надання сучасних виробничих технологій, можливостей самостійно розпоряджатися власними природними ресурсами. Отже, чоловіками більше уваги приділяється більшості вищеописаних проблем глобального розвитку, позитивніше, ніж жінками сприймаються погляди представників класифікаційно-компетентного і соціально-прогресивного типів глобалістичної свідомості.